

moře

Praskající úpění se odráželo od stěn
V zlověstné ozvěně tlel nejširší z kmenů

Čelem k bezbřehým strastem
Vyplulo těleso

Neuháněj,
v žadonícím moři trav
nedojdeš klidu.

Dopoledne

Vyjadřuješ se dlouhými větami
Příběh na dvacet stran
o něčem nevyvinutém

Horko rozpouští odhodlání
gesto dopoledního ticha

Liknavě povláváš na nábřeží
Zatímco z druhého patra padá
poslední kapka

Digitalis

Když si pokládáš přímé otázky
Nedojdeš k náprstníkům
musíš oklikou

Suchým strništěm úvah
Dej se, kam tě cesta nevede
pak možná v šeru
staneš se sama purpurem

Okorávání

Krajina v paměti nešedne
okorává
Jezero se slévá s pěnou
s granátovým džusem
s mozaikou z Elne

Dávno jsem přešel nudný jazz
Zůstal viset v platanech
Jen zpustnul
jako já

Pyreneje vydaly mléčný tón
mlha jim sebrala vrcholky
ale z kapsy mi vypadly ještě na letišti

Cestování

Bezbřehá sláva cestování
Noc se rozpadá do blán, štěrbin, písečných dun
Není to jako tehdy u vratkého stolu
Pod otevřeným oknem?

Nepřipomíná ti tenhle hlas volání muezína
Který tě vytrhl ze spánku?

A když se otevře láhev
Když se rozsvítí rudá světla v dáli
Když zaševlí suchý list
Necítíš mořský vánek na tváři?

Zamává se šátkem
A domů
Domů ke mně přijď jako tiché nokturno
Jako jazz snící o dálné oáze

Porto

Vícero druhů se přidá k procitání,
jakmile ustane déšť

Všichni ti, které zapustil do betonu
ztěžka vstávají, rychle nakupují
ošemetně proplouvají cévami přístavu
kdežto kamélie hrdě shazují květy
snad ne z marnivosti

Déšť

Kůra stromů zčernala deštěm
Bojácni se od ní drží dál
Jeden krok napřed

Tak voní plnokvětý týden.

Vždycky se začíná chladným pokojem
Nasáklým pondělím

Mdlé uvítání

Rozpínám malátné mlžné údy
Ve vleklou tmu
V prosvítání

Pod betonovými přístřešky
Opět číhá předjarní nevolnost
Mdlé uvítání
Nedovol jim to

Prosím, jen jim nedovol, aby tě vezli
Překládali, táhli, vyklápěli
Aby tě nakonec
Docela odhalili